

Arrest

nr. 102 649 van 8 mei 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad MORTSEL, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mortsel van 19 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2012 met refertenummer REGUL X.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 september 2012 neemt de burgemeester van de stad Mortsel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij op 12 oktober 2012 ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel , 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie , die op werd ingediend door:

(...)

Om de volgende reden geweigerd :

- X *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie :*

Volgende documenten werden niet overgemaakt :

- *Bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg*
- *Attest van onvermogen*
- *Bewijzen van financiële steun in het verleden*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* blijkt uit de bespreking van het middel hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de vernietiging kan worden bevolen, niet wordt voldaan.

3. Over de ontvankelijkheid

In fine van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij *"te bevelen dat verwerende partij (haar) een verblijfskaart dient af te leveren"*.

De Raad treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om te bevelen de verzoekende partij een verblijfskaart af te leveren. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op dit aspect van de onder punt 3. aangehaalde beschikking van 18 februari 2013 in het geheel niet ingaat.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de “*beginnselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht, redelijkheidsbeginsel en informatieplicht*”.

4.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de verzoekende partij de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden beslissing het volgende gesteld: “*Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in huidige procedure optreedt overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 als annulatierechter op. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. De Raad kan de verwerende partij niet opdragen een verblijftitel aan de verzoekende partij uit te reiken.*

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag, met name artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, daar volgende documenten niet werden overgemaakt: bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg, attest van onvermogen en bewijzen van financiële steun in het verleden. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt ze gehoord had moeten worden, wordt erop gewezen dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Tot slot beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting, zonder in concreto aan te duiden op welke wijze de bevoegde staatssecretaris, door het nemen van de bestreden beslissing, de ingeroepen beginnselen en bepalingen zou hebben geschonden.

Het middel lijkt niet gegrond.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 maart 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 april 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 februari 2013 opgenomen grond, stelt zij dat er aanleiding is tot inwilliging van het beroep wegens afwezigheid ter terechtzitting van de verwerende partij. Ondergeschikt stelt zij dat zij sinds 1997 in België verblijft, dat al haar familie zich in België bevindt, dat de bestreden beslissing niet op correcte wijze is genomen en niet afdoende is gemotiveerd.

4.3 Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat er aanleiding is tot inwilliging van het beroep wegens afwezigheid ter terechtzitting van de verwerende partij, verwijst de Raad naar hetgeen hoger gesteld is onder punt 2. Daar waar zij verwijst naar haar verblijf en dat van haar familie in België en naar het feit dat de bestreden beslissing niet op correcte wijze zou genomen zijn en niet afdoende is gemotiveerd, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiermee slechts elementen herhaalt die zij reeds in haar verzoekschrift, hetzij in haar uiteenzetting van de feiten, hetzij in haar uiteenzetting ten gronde, heeft aangehaald. In de beschikking van 18 februari 2013 werd geantwoord op het door de verzoekende partij aangevoerde enig middel, onder meer aangaande de motivering van de bestreden beslissing, en met het louter herhalen of benadrukken van bepaalde aspecten ter terechtzitting brengt de verzoekende partij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met

betrekking tot deze aspecten reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. Op de overige aspecten van voornoemde beschikking gaat de verzoekende partij niet in.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 18 februari 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de *“beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht, redelijkheidsbeginsel en informatieplicht”* niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET